Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21. Den 1ste August 1884. 33te Aargang.

Tale af Præsident Joseph F. Smith

afholdt i Generalkonferencen i Salt Lake City den 6te April 1884.

Da der kun er en kort Tid tilbage før Forsamlingens Slutning, troer jeg ikke, at jeg kan benytte den paa en bedre Maade end ved at fortsætte det samme Æmne, som Broder Cannon dvælede paa.

Pagtens Bog ligesaa vel som Mormons Bog indeholder uomstødelige Beviser paa Joseph Smiths guddommelige Kaldelse og Mission. Som et Eksempel vil jeg henvise Forsamlingen til den Aabenbaring, som blev given den 25de December 1832 angaaende Borgerkrigen, hvormed Alle ere mere eller mindre bekjendte. En Del af denne Aabenbaring er bleven bogstaveligen opfyldt; der forudsagdes deri endogsaa selve Stedet, hvor Krigen skulde tage sin Begyndelse, og at den skulde have mange Sjæles Død og Elendighed til Følge. I en Aabenbaring, der blev given til Parley P. Pratt og Lemon Copley, findes den følgende mærkværdige Forudsigelse: „Men førend Herrens store Dag kommer, skal Jakob blomstre i Ørken, og Lamaniterne udspringe som Rosen. Zion skal blomstre bag Højene og fryde sig paa Bjærgene og vorde forsamlet paa det Sted, som jeg har beskikket."

Lad mig spørge, hvem kunde, medmindre han var inspireret af Herren og talte ved Guds Gave og Kraft, i den fjærne Tid i vor Kirkes Historie, da vort Antal endnu var saa lille, og vi havde hverken Indflydelse, Navn eller Stand i Verden, hvem kunde, spørger jeg, under de Omstændigheder, hvori vi befandt os, have ytret saadanne Ord, medmindre Gud inspirerede ham? Zion blomstrer i Sandhed bag Højene og fryder sig paa Bjærgene, og vi, som udgjøre Zion, blive forsamlede paa det beskikkede Sted. Nu spørger jeg denne Forsamling, om de ikke kunne se, at denne Forudsigelse er bleven bogstaveligen opfyldt, og dog blev den udtalt mange Aar, før dette Folk havde nogen Tanke om at emigrere og samle sig ud til disse Bjærge. Om Joseph Smith ikke havde fremsagt nogen anden Profeti, hvis Opfyldelse kunde paapeges, saa vilde denne tilstrækkeligen berettige hans Krav paa at være en sand Profet.

I en Aabenbaring, der blev given den 24de Februar 1834, findes denne Forjættelse og Profeti: „Men sandelig siger jeg Eder, at jeg har taget en Beslutning, som mit Folk skal erfare, saafremt de fra denne Time af give Agt paa det Raad, som jeg, Herren deres Gud, vil give dem. Se, de skulle, thi jeg har besluttet det, fra denne Time begynde at faa Overhaand over mine Fjender, og naar de høre og iagttage alle de Ord, som jeg, Herren deres Gud, vil tale til dem, skulle de blive ved at faa Overhaand indtil Verdens Riger ere lagte under mine Fødder, og Jorden givet de Hellige at eje til evig Tid." Pag. B. 101, St. 2.

Er der Nogen under min Røst eller noget andet Sted paa den ganske Jordens Kreds, der kan sige, at denne Forjættelse har slaaet fejl, at denne Forudsigelse er ikke grundet paa Sandheden, og at den hidtil er ikke bleven opfyldt? Jeg staar her for denne umaadelig store Forsamling og byder ethvert menneskeligt Væsen Trods, som vil sige, at dette ikke fremsagdes ved Sandhedens Aand og ved den Almægtiges Inspiration; thi det er bleven opfyldt, og det bliver ved at opfyldes, og det endog stik imod den uforsonligste Modstand, og det, som endnu er tilbage vil blive fuldstændigt og bogstaveligen opfyldt. Det er Frygten for, at dette vil ske, der faar Satan til at ophidse sine Udsendinge til at stride imod Guds Rige og søge om muligt at udrydde dette herlige Værk. Det er en virkelig Kjendsgjerning — en Kjendsgjerning, der fylder de Retfærdiges og Gudfrygtiges Hjærter med undsigelig Glæde og de Ondes og Ugudeliges Hjærter med Bestyrtelse og skinsyg Frygt — at dette Guds Værk, dette Forløsningsværk, hvori vi ere kaldte til at arbejde, skrider fremad, og det er tilskikket at skulle fortsætte dets fremadstridende Gang, indtil alle Verdens Riger blive overvundne og underkastede den almægtige Guds Love. Jeg kan forsikre Eder, at al Retfærdighedens Fjende kan indse, at dette vil ske, ligesaa vel som vi. Ja, han ved, at dette vil ske, bedre end Mange, som bekjende sig at have modtaget den Helligaand i deres Hjærter, og derfor bestræber han sig flittigt paa at ophidse de Ugudelige til at stride imod Guds Hellige, indtil de Onde blive overvundne, og Zion bliver frigjort.

Disse Forudsigelser angaaende Guds Sags Triumf over Ugudelighed og Guds Helliges Sejr over dem, som stride imod dem, fremsagdes af Joseph Smith i hans Ungdom og i Kirkens Begyndelse, da efter menneskelig Skjøn Opfyldelsen var umulig. Den Gang var der kun Faa, som kunde eller turde tro paa Sandheden af disse Forudsigelser, og disse sammenligningsvis Faa vare dem, hvis Hjærter vare oplyste af Forjættelsens Helligaand og vare saaledes beredte til at annamme dem. Ligesom disse Forudsigelser ere blevne opfyldte, saaledes ville ogsaa de, som endnu ikke ere opfyldte, blive det i Herrens egen belejlige Tid, og ligesom dette Sidste Dages Værk har hidindtil vokset og erholdt Magt og Kraft paa Jorden, saaledes vil det ogsaa herefter vedblive at gjøre Fremgang, og der er ingen Magt under Himmelen, som kan forhindre dets Vækst, eller Opfyldelsen af Alt, der er bleven forudsagt derom.

Det forundrer mig ikke, at Retfærdighedens Fjender ere foruroligede angaaende denne Sag. Jeg forbauses ikke over, „at Hedningerne fnyse, og Folkene grunde paa Forfængelighed," ejheller undrer jeg paa, at visse Mennesker blive vrede, at deres Sjæle skjælve i deres Indre, at deres Hjærter forfærdes, og at de opægges til Had mod et Folk, som

har hverken skadet dem eller deres Paarørende. Der er dog en Ting med Hensyn til denne Sag, som forbauser mig, og det er, at de Sidste Dages Hellige ikke skulde være ligesaa opvakte for Guds Riges Interesser, som Sandhedens Fjender ere imod dem. Naar jeg betragter Stillingen, som den fremstilles for mit Sind, forbauses jeg over, at saa mange Sidste Dages Hellige skulde være saa ligegyldige og pligtforsømmelige, at de tilsyneladende ikke kunne skattere, hvor vigtigt det er at efterleve deres Religion. Jeg forbauses over, at der er Nødvendighed for Reformation blandt de Sidste Dages Hellige, det vil sige, om jeg overhovedet skulde føle mig forbauset, men *forbauset* er ikke det rette Ord, *bedrøvet* vilde være mere passende at bruge paa denne Maade Dersom jeg vilde tillade mig selv at hengive mig til Sorg og Bekymring, saa kunde jeg sandelig føle bedrøvet over, at nogle af os befindes i en saadan Tilstand, der udkræver Forbedring i vort Liv og Levnet. Det kan vissselig ikke være paa Grund af Mangel paa Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det Værk, hvori vi ere Medarbejdere, da saa mange iøjnefaldende Beviser derpaa gives os i vor daglige Erfaring; i Sandhed Alt, hvad dette Sidste Dages Værk fremviser, indeholder, i det mindste for Guds Folk, slaaende Beviser paa, at dette Værk er af Gud, medens paa den anden Side hele Verden har rustet sig imod det, fordi den ikke kan se Lyset. I, som have adlydt det evige Evangeliums Fordringer og ere blevne udvalgte fra Verden samt have modtaget den Helligaand ved Haandspaalæggelse, have det Privilegium at modtage Aandens Vidnesbyrd for Eder selv og den Forrettighed at komme til Kundskab om Herrens Villie med Hensyn til eders eget Velfærd og Guds Værks endelige Sejr. Hvorfor skulde vi behøve videre Bevis paa at Joseph Smith var en sand Profet, og at hans Forudsigelser opfyldes? Hvorfor skulde det være nødvendigt at bevise, at Guds Ord er ved ham atter kommen til Verden, at dette Ord er uomstødeligt, og at Verden kan ikke modbevise det? De Lærdomme og Aabenbaringer, som de Sidste Dages Hellige tro paa, have nu været fremlagte for Verden 54 Aar, og i det Tidsrum har det, som Verden behager at kalde Mormonisme, været for dem en uløst Opgave. Mormons Bogs Ord have lydt i den civiliserede Verdens Øren siden Aaret 1830, da den blev publiseret, og allerede nogen Tid forud var dens Rygte udspredt, og man drøftede dens Indhold. I de 54 Aar, denne Bog har været udgivet til Verden, have vor Tids lærde Mænd ikke ladet noget Middel uanvendt for at modbevise den og faa den til at se ud som et Bedrageri og Paaskud. Heri have de dog særdeles forfejlet sin Hensigt, thi de ere ikke i Stand til at frembringe en eneste Bevisgrund uden at den med Held kan imødegaaes af vort Samfunds yngste Karle. Dette synes maaske noget Stort at sige, men det er ikke desto mindre sandt. Vore Ældster have været udsendte som Missionærer til de forskjellige Nationer i de sidste 50 Aar, i hvilket Tidsrum de have vidnet om Mormons Bogs Troværdighed, og have tilskyndet Menneskene til Undersøgelse af dens Blade. Skjønt Mange have paa forskjellige Tider staaet frem for enten at latterliggjøre den eller modbevise de Sandheder, den indeholder, have deres Bestræbelser dog været forgjæves, og kun havt deres egen Beskjæmmelse til Følge. Den kan ikke modbevises, fordi der findes ikke paa dens Blade et Ord, Lærdom, Raad eller Formaning, som ikke i Sandhed og Begreb stemmer overens med det, som Jesus og hans Apostle lærte, hvilket

indeholdes i Bibelen; ejheller findes der et Ord af Formaning, Raad eller Irettesættelse, som ikke er beregnet paa at gjøre slette Mennesker gode, og gode Mennesker bedre, om de ville adlyde dens Fordringer. Den bærer Inspirationens Præg fra Begyndelse til Ende, og bringer Overbevisning til enhver rettænkende Sjæl. Fordi Mormons Bog er en sand og paalidelig Beretning om et Folk, som en Gang boede og trivedes paa Amerikas Fastland, og fordi Gud har formedelst os, hans svage og ufuldkomne Børn, begyndt at oprette sin Regjering og Styrelse her paa Jorden i Overensstemmelse med Fortidens saavelsom Nutidens Helliges Bønner og ifølge hans egen Villies Bestemmelser, fordi alt dette er virkelig Tilfældet, fnyse Djævlene, og de forsætlig Ugudelige ere vrede, og søge at berøve de Hellige deres Liv og Rettigheder, og tilintetgjøre Guds Gjerning paa Jorden; men i Israels Guds Navn: de ville aldrig blive i Stand til at udføre deres Hensigter imod os. Som jeg saa ofte har sagt, saa siger jeg igjen: den bedste Tid, som Verden nogensinde har set, eller vil se for at udrydde Mormonismen var den 6te April 1830. Men de gjorde det ikke den Gang, og saaledes lode de Lejligheden gaa forbi, og siden den Tid have de blindthen anstrengt sig i Haab om at gjøre Noget dertil; men jo mere de bestræbe sig derpaa, desto længere fra Maalet ville de komme. Dette er mit Vidnesbyrd. Om jeg havde Magten dertil, og det var min Pligt ved Kaldelse, vilde jeg gaa til Jordens Ender og opløfte min Røst til alle Stammer, Tungemaal og Folk til et Vidnesbyrd om disse Ting, for jeg ved, at de ere Sandheder.

Førend jeg slutter, ønsker jeg at sige et Ord til vore unge Mænd, der ere kaldede som Missionærer. Naar en Mand kaldes til at gaa paa en Mission, og en Arbejdsmark er anvist ham, da burde han, synes jeg, sige i sit Hjærte: „Lad ikke min Villie ske, men din, o Herre." Vi finde det undertiden vanskeligt at faa den rette Slags Mænd til at gaa til visse fjærne Lande for at prædike Evangeliet. Undertiden antages det, især blandt vore unge Ældster, at Storbritannien er den fortræffeligste Arbeidsmark i Verden for en Missionær; og derfor ønske de at gaa der. De ønske ikke at gaa til de sydlige Stater i Nordamerika; de holde ikke meget af de nordlige Stater. De bryde sig ikke om at gaa til Ny Zeeland eller til Sandwich Øerne. Naar vi kalde Mænd til at gaa til Storbritannien, er det glædeligt, at de med Tilfredshed udføre et saadant Kald; og naar vi kalde Andre til at gaa til de nordlige Stater, til Ny Zeeland eller Sandwich Øerne, ønske vi ikke, de skulde komme og sige, at de vilde hellere sendes til England. Vi forvente, at enhver Mand er rede til at gaa, hvor som helst han bliver kaldet, og derved kan han forvente, at Herrens Velsignelser vil følge ham i hans Arbejde. Jeg har følt mig taknemmelig kun en Gang, siden jeg gik paa min første Mission til Sandwich Øerne, og det har været hele Tiden derefter.

Straks efter at jeg blev sendt dertil, blev en meget lovende, intelligent Mand kaldet til at gaa til Øerne, og dette var en af Aarsagerne til hans Apostasi. „Hvad for noget", sagde han, „sende mig, en Sproglærd, en oplyst og lærd Mand, og dertil en Engelskmand, hen at prædike til Hedningene?" Han følte, at han var ikke holdt i den Ære og Agtelse, som hans lærde Uddannelse udfordrede. Han følte sig tilsidesat, apostaserede og gik tilbage til sit Fødeland, hvor han

skrev en Bog imod os, og er siden død. Da Broder George Q. Cannon blev kaldet til at gaa til Sandwich Øerne, havde han ikke saadanne Følelser. Han lærte Sproget og oversatte Mormons Bog i det hawaiske Sprog. Han udførte en herlig Mission, og er nu en af Kirkens første Præsidentskab; og besynderligt nok kan jeg tælle flere Apostle, Præsidenter over Stave, Biskopper og andre ledende Mænd blandt Ældsterne, der have været paa Mission paa Sandwich Øerne, end der kan findes blandt et lignende Antal Mænd, der have missionæret noget andet Land. Hvorfor forholder dette sig saaledes? Maaske det er fordi, de viste deres Villighed til at fornedres under alle Ting, paa det at de maatte ophøjes over alle Ting. Om en Mand i denne Kirke ønsker at blive ophøjet, lad ham ydmyge sig. Og ham, som ophøjer sig selv, vil Gud fornedre.

Gud velsigne Israel, og udgyde sin Aand over Troens Husholdning, og give os Styrke til at udføre det Arbejde, der fordres af os, i Jesu Navn. Amen.

Ikkemormoners Vidnesbyrd angaaende Mormonerne.

(Af Pastor John C. Kimball.)

Fortsat fra Side 311.

I Følge den samme Autoritet staar Utah med Hensyn til Skolegang langt foran Massechusetts, og uagtet Alt, der er sagt om Folkets Uvidenhed og dets store Emigration fra de ulærde Klasser, er Forholdet paa dem, som ikke kunne læse eller skrive, angivet som mindre end i de østlige Stater. Endnu mere mærkeligt er det, at Utahs Kvinder i Stedet for at blive holdte i Uvidenhed og Tvang undervises i de samme Videnskaber og ligesaa længe som Drengene og Mændene, og ere ligesaa vel uddannede til at erhverve deres eget Udkomme og vedligeholde en uafhængig Stilling i Livet — en betydningsfuld Kjendsgjerning, naar man tager i Betragtning Hr. Potters Fremstilling, at Polygami kunde i vor Tid ikke bestaa iblandt et Folk, hvis Kvinder bleve uddannede i lige Grad med Mændene."

Blandt de i den senere Tid skrevne Stykker er et af H. H. (Fru Helen Hunt Jackson) i The Centurys Majnummer under Overskriften: „Bikubens Kvinder," hvilket giver, skjønt det ikke er i Sympathi med Mormonernes Religion, og paa det strængeste modstaar Polygamiet, dog et saadant Vidnesbyrd om Mormonernes Dyder og almindelige Karakter som det følgende: „Jo mere ærlig, flittig, aabenhjærtig og oprigtig en Mand er, desto bedre Mormon er han, hvis han overhovedet er en Mormon. Hvorledes disse ældgamle Dyder trives under en fanatisk Religions Forplejning, beviser Utahs mest velstaaende Landmænd. Mormonernes Evangelium er et Arbejdets Evangelium. Virksomhed og Tarvelighed ere dets vigtigste Forskrifter." „Men det er Kvindens Anskuelser derom og hendes Stilling og Tro med Hensyn dertil, som ere mest misforstaaede og urigtigst fremstillede." „En rigtig Forstaaelse om den retskafne, religiøse Mormonkvindes Stilling og Anskuelser vilde gjøre en Omvæltning i den omgivende Verdens almindelige Mening om hende." „Der har

aldrig nogen Klasse eller Sect af Kvinder siden Verdens Begyndelse maattet lide for deres Religions Skyld Tiendedelen af det, som Mormonsamfundets Kvinder har maattet lide og bestandig maa udholde. Det er bleven ganske almindeligt at anse dem som uanstændige og faldne Kvinder, som sædelige Folk ikke burde have Omgang med, og som ikke burde agtes. Aldrig blev der en større Uret udøvet." Edmundslovens Vedtagelse, hvorved Stemmeretttigheden fratages enhver Polygamist, og som gjør Polygamiet til en Tugthusforbrydelse, har, saavidt det endnu kan sees, kun paany optændt Selvopofrelsens Flammer i Mormon Kvindernes Hjærter." At en saadan Aand inspirerede Mormon Kvinderne, blev der sandsynligvis ikke gjort nogen Beregning paa af dem, som troede, at Polygamiet kunde paavirkes ved Lovgivning. Det ligger ganske i Mormonkvindernes Magt at gjøre alle antipolygamiske Love til en Farce. Der er ikke Tugthuse nok til at rumme dem, ejheller Midler nok til at underholde dem paa de forenede Staters Bekostning, og det er ikke let at tænke sig, hvad Andet den skuffede Øvrighed vilde gribe til. Ingen vis Leder vil lukke sine Øjne for de virkelige Tidernes Tegn. Mormonerne som et Folk ere altfor retskafne, moralske, og oprigtige til at deres Fremtid atter skulde underkastes Faren at komme i fjendtlig Strid med deres Landsmænd; dertil have de arbejdet for længe og trofast og gjort altfor stor Fremgang."

Hvad Samfund paa Jorden kan fremvise et bedre og mere afgjørende Vidnesbyrd angaaende dets Dyder og aandelige Dannelse end dette? Burde dette ikke opveje et hvilket som helst Antal Beskyldninger, som gjøres af snæverhjærtede, bitre og fordomsfulde Partiledere hjemme eller ude? Det indbefatter næsten Alt, som kan forlanges af en god Borger — Fædrelandskjærlighed, Frihed, Moralitet, Religion, saa vel som Arbejdsomhed, Sparsommelighed og virkelig Velvære. Og naar man overvejer det, var der nogensinde forsøgt en større Uret mod noget Folk paa Jorden endogsaa under den mest tyraniske Regjering end Edmundsloven, som allerede er vedtaget og Hoars Lovudkast, der nu foreligger Kongressen? Sammenlign denne Tingenes Tilstand i Utah, som disse Beretninger fremvise med det, som eksisterer blandt vore monogamiske Samfund her i Østen. Jeg boer i en af Ny-Englands Stater, der i enhver af disse Henseender staar tilbage for Utah — en Stat hvor forholdsvis et større Antal protestantiske Mænd have mere end en levende Hustru end i selve Utah, Forskjellen er kun den, at der underholdes de af deres Mænd og tilhøre Hjemmet, medens her er den første Hustru dreven ud i Verden for at sørge for sig selv.

Hvad viser denne Forskjel? I Sandhed som Hr. Potter siger, ikke at Polygamiet for Landet i det Hele taget som et Princip er bedre end Monogamiet, for her bliver det ikke betragtet som et religiøst Princip, hvilket er en Anskuelse der gjør en meget stor Forskjel, men kun at for Utah og i Forbindelse med Mormonernes Religion foraarsager den ikke saadanne Onder, som udkræve Hovedregjeringens Mellemkomst. Det kan kaldes en Forbrydelse, men bliver det kun ved Lov og ikke fra et moralsk Standpunkt — en Forbrydelse saa som Søndagsarbejde er i Connecticut, men ikke som Mord, Tyveri og Slaveri er overalt. Ægteskabet selv, det være sig polygamisk eller monogamisk har egentlig ingen moralsk Beskaffenhed, men er kun en social Anordning, der lig Søndagen blev indstiftet for Mennesket og ikke Mennesket for Søndagen. Det er Midlet for et vist For-

maal — et Middel til at fremme Renhed, hjemlig Lykke, passende Opdragelse for Børnene, Kjønnenes Værdighed og Samfundets almindelige Velvære. Hvilken Form af Ægteskabet er den bedste, og om nogen Form er den bedste, og hvorledes og med hvem det skal indgaaes, burde bestemmes i Følge dets Resultater i ethvert Samfund; for det er en af Samfundets Interesser, og naturligvis burde det underkastes Samfundets Villie. Jeg tror paa Monogami som Ægteskabets rigtige Form, paa Grund af at det er vort frie Valg, møder vore Hjærters Behov, og til Trods for nogle store Onder, som have opstaaet deraf, har det vist sig, at være bedst skikket til at fremme vort sociale Velvære. Hvorfor skulde Mormonerne ikke paa samme Maade og af samme Aarsag tillades at afgjøre, hvad Form er den bedste for dem, kun paavirket af saadanne moralske Indflydelser udenfra, som alle Samfund udøve paa hverandre, og lade Prøvestenen være deres eget Systems Resultater? Det er en Regjerings Pligt ikke at opretholde eller omstøde nogen særdeles Institution paa egen Regning eller i Følge et Ideal, som Samfundet har dannet sig, men at fremme dets Borgeres Velvære under saadanne Institutioner, som det selv har valgt. Det er i Besynderlighed en af vor Regjerings Grundprinciper, at ethvert Samfund, som er stort nok til at danne en Stat, skal regulere dets egne hjemlige Anliggender. Dersom nu Utah i Virkeligheden viser — og her er hvor de anførte Vidnesbyrds Vægt især ligger — at Polygamiet bevogtet og gjennemtrængt af Mormonernes Religion frembringer ligesaa megen Lykke, Frihed, Aandsdannelse, Moralitet og alle Dyder samt dets Borgeres Fremgang og Velvære, som Monogami gjør i andre Samfund for deres Medlemmer, i Særdeleshed at Kvinderne i Stedet for at være undertrykte af Manden, har mere Frihed, faar sit Arbejde bedre betalt og har flere borgerlige Rettigheder, end Kvinden har noget andet Sted, saa burde visseligen fri Religion og Kristendom, især naar man lægger mere Vægt paa Aanden end Bogstaven, være de Sidste til at anbefale for kun at opholde en Institution, at Monogamiet og dets medfølgende Onder, som vises ved statistiske Rapporter at være saameget større blandt Ikkemormonerne i Utah, skulde af den federale Regjering vilkaarligt paatvinges dem.

For en Tid siden ved en Kvindes Stemmerets-Konvention her i Ny-England foreholdt en Baptistbroder Damerne, at de burde af Hensyn til Bibelen være villige til at opgive deres Rettigheder hellere end at erholde dem ved Argumenter modsatte og fremmede til Skriften, og en orthodox Kirketroende disputerede en Gang med sin unitariske Nabo om deres to Systemer, og da han blev sat i Klemme med Beviser, raabte han tilsidst: „Det bryder jeg mig slet ikke om; jeg vil hellere blive fordømt som en Orthodox end frelst ved Unitarianismen. Det er den Vedhængenhed til Midlerne hellere end til Maalet, som tager sig saa latterlig ud i begge Tilfælde; og dog hvad er al den Diskussion om at paatvinge Utah Monogami, i hvad Dyder Polygamiet end kan fremvise, uden kun en Anvendelse af det samme Princip? Hvad andet er det end at sige, at det er bedre at Samfundet forfejler sit store Maal paa ikkemormonske Principer, end at det skulde naa det formedelst Mormonismen, og at det var bedre at det gaar tilgrunde med Monogami — hvilket i Følge en virkelig Optælling afgiver otte og halvfemsindstyve pCt. af Forbryderne i Utahs Tugthus — hellere end at frelses ved Polygami, der kun giver to pCt.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Bleve smaa Børn døbte i Apostlenes Dage?

„Og de talede Herrens Ord til ham og til alle dem, som vare i hans Hus. Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og aftoede deres Saar, og han selv blev strax døbt og alle Hans." Ap. Gj. 16, 32—34.

Dette Skriftsted angaaende Stokmesteren og hans Familie's Daab bliver ofte anført af dem, der tro, at smaa Børn maa døbes, som et Eksempel paa, at smaa Børn bleve ogsaa døbte i den apostoliske Husholdning. De antage, at Betydningen af Ordene „alle Hans" indbefattede ligesaavel Børn i den spæde Alder, som dem, der vare ældre, og de søge herfra at drage den Slutning, at her foreligger et Eksempel paa Barnedaab. Ved at læse og nøje overveje Omstændighederne, der vare forbundne med denne Tildragelse, er det indlysende, at iblandt dem, som bleve døbte ved denne Lejlighed, kunde der ikke have været spæde Børn; thi der siges: „Paulus talede Herrens Ord til ham og alle dem, som vare i hans Hus." Det er ikke rimeligt at antage, at Paulus vilde foretage sig et saa unyttigt Arbejde som at tale til et spædt Barn, der ikke var i Stand til at forstaa ham. Dem, som Paulus talede til, stode i Færd med at udføre et saare vigtigt Skridt og Paulus ønskede, at hver af dem skulde forstaa og fatte Betydningen deraf, og derfor talede han Herrens Ord ikke alene til Stokmesteren, men til alle dem, som vare i hans Hus. Da de vare døbte, siges der videre om Stokmesteren og hans Familie, at „han var glad med alt sit Hus i Tro paa Gud." De Døbte vare altsaa i Stand til at glæde sig over den Pagt, de havde sluttet med Gud og i Stand til at tro, hvilket vidner om mere udviklede Aandsevner end dem, som et spædt Barn besidder. I Korthed efter Ordenes tydelige Mening vare de, som her bleve døbte, gamle nok til at kunne høre paa Paulus og tro Herrens Ord, samt lade sig døbe og glæde sig over denne Handling. Kornelius og hans Paarørendes Daab er et andet Eksempel, som ogsaa anføres for at bevise, at smaa Børn døbtes, men med endnu mindre Grund end det ovennævnte, da der ikke siges, at han med sit ganske Hus blev døbt, men der siges „frygtede Gud", hvilket viser at hans ganske Hus bestod af saadanne Personer, som kunde bruge deres Handlingsfrihed og Aandsevner i den Grad, at de kunde frygte Gud. De, som Petrus prædikede for ved denne Lejlighed, vare saadanne af Kornelius Paarørende og nærmeste Venner, som han havde sammenkaldt, altsaa Personer, som kunde efterkomme en Indbydelse til en Sammenkomst. Uden Tvivl lyttede de med spændt Opmærksomhed til den nye Lære, som Petrus fremsatte for dem i saa klart et Lys, at de kunde fatte den og blive overbeviste om, at Jesus var Verdens Frelser, og den Helligaand faldt paa alle dem, som hørte Ordet. Dette skete paa en saa iøjnefaldende

Maade, at selv Jøderne, som vare komne med Petrus, forfærdedes derover; „thi de hørte dem tale med fremmede Tungemaal og prise Gud." Dette giver Ingen det Indtryk, at der var spæde Børn iblandt dem, om hvem Petrus siger; „mon Nogen kan formene Vandet, at disse ikke skulde døbes, som have annammet den Helligaand ligesom og vi?"

Da Paulus kom til Filippi i Macedonien prædikede han paa Sabbatsdagen ved en Flod uden for Staden for nogle Kvinder, hvoriblandt var Lydia en Purpurkræmmerske fra Thyatira, og hun og hendes Hus blev døbt. Dette bruges ofte af Barnedaabens Forsvarere som et Bevis paa, at smaa Børn bleve døbte af Paulus og hans Medhjælpere; thi sige de: „For at fuldstændiggjøre Begrebet „hendes Hus", maa man tænke sig Børn saavelsom Voksne". Det Ovenstaaende er Alt, som berettes i Apostlenes Gjerninger om denne Handling. Vi vide ikke om Lydia var en Enke, eller om hun nogensinde havde været gift. Selv om vi antage, at hun var en Enke og havde Børn, som annammede Evangeliet tilligemed hende, saa have vi dog ikke den mindste Hentydning til, at nogen af disse vare saa smaa, at de ikke kunde tro og af egen frie Villie blive døbte. Da Lydia drev Handel er det sandsynligt, at Ordene „hendes Hus" mene hendes Husfolk uden at have nogen Hentydning til Børn, men kun til alle dem, som boede i hendes Hus, det være sig som Frænder eller Tyende.

Endelig finde vi, at Paulus i det første Kapitel af sit Brev til Korinthierne siger, at han døbte Stefanas Husfolk. Om der i Ordet „Husfolk" indbefattedes Børn, saa oplyser han os i det sidste Kapitel af samme Brev om, at de ikke vare smaa Børn; thi han siger: „I kjende Stefanas Hus, at det er Akajas Førstegrøde, og de have hengivet sig selv til at tjene de Hellige". Disse fire Steder ere de eneste, hvor Familiers Daab omtales i det nye Testamente, og paa ingen af dem kan Nogen paa en logisk Maade grunde den Formodning, at der bleve smaa Børn døbte i Apostlenes Dage.

Vi have ogsaa hørt Nogle gjøre den Paastand, at der blandt de tre tusinde Sjæle, som bleve døbte paa Pintsedagen, ogsaa fandtes smaa Børn; men hvor ugrundet denne Paastand er, bevises af selve Skriftstedet, hvori denne herlige Tilvækst til Kirken omtales, thi her fortælles os paa det tydeligste, hvem disse, som bleve døbte, vare: „De, som nu gjerne annammede hans Ord bleve døbte, og der vandtes samme Dag henved tre tusinde Sjæle." De vare Personer som hørte Petri Ord, troede og bleve overbeviste om deres store Brøde, hvilket gik dem igjennem Hjærtet, og derfor annammede de gjerne det Middel, som Apostelen udpegede, hvorved de kunde erholde Syndsforladelse. Det er indlysende, at denne Beskrivelse passer aldeles ikke paa spæde Børn. Ligesaa ugrundet er deres Paastand, som sige, at da Samaria annammede Evangeliet, er der Sandsynlighed for, at ogsaa Børn bleve døbte. De, som annammede Daab ved denne Lejlighed, vare i Stand til at tro det, som Filippus forkyndte for dem, og at vise deres Tro i deres Gjerninger, i det de lode sig døbe. Vi læse: „Men der de troede Filippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige og Jesu Kristi Navn, lode de sig døbe, baade Mænd og Kvinder." Det nævnes her udtrykkeligt, at de vare Mænd og Kvinder, hvilket udelukker ethvert Begreb om, at der fandtes Børn iblandt dem.

Der findes i den hellige Skrift ingen Befaling om at døbe smaa Børn, ejheller noget Eksempel paa Barnedaab. Da nu næsten den hele Kristenhed nægter, at Gud har aabenbaret sig, siden Johannes skrev sin Aabenbaring, og Barnedaaben i Følge Kirkehistorien blev ikke indført til i det tredie Aarhundrede, saa bærer den tydeligt Præget af at være „Menneskers Bud"; og hvor megen Kraft, der findes i et saadant, lære vi af Jesu Ord: „Men de dyrke mig forgjæves, i det de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud."

Uddrag af Korrespondance.

Hon. John T. Caine, Utahs Repræsentant til Kongressen, skriver fra Washington, D. C. i et Brev til Ældste Georg C. Lambert det følgende:

Den 18de Juni vedtoges i Senatet den Skjændsel, der kaldes Hoars Lovudkast. Før De modtager dette Brev, er De vist allerede underrettet om denne Kjendsgjerning, saavel som om Debatten, der forud fandt Sted, da jeg har sendt Dem 3 Eksemplarer af »Congressional Record«. Fra denne Kongres's Begyndelse blev Lovudkastet fremtvunget med satanisk Kunst og Iver. Det blev fremlagt i Senatet paa dettes 2den Mødedag, og den 28de Januar blev det af det juridiske Udvalg rekommenderet til at optages til Forhandling. Dets Venner vare begjærlige efter at faa det sat igjennem straks, men saa indtraf der nogle Afbrydelser.

Fra Tid til anden fornyede de deres Bestræbelser; Lovudkastet blev den ene Dag efter den anden sat paa Dagsorden, men hver Dag indtraf en eller anden Afbrydelse. Tilsidst blev det dog i Virkeligheden et af Dagens Ordens Anliggender og kunde kun opsættes ved enstemmigt Votum, og endda under disse kritiske Forhold ventede det paa sin Tur i næsten tre Uger. Endelig kom det frem for absolut Afgjørelse, og i Udfaldet realiseredes vore værste Forventninger. Enhver Anstrængelse gjordes for at bringe Senatorerne af begge Partier til en korrekt Forstaaelse om dette Lovudkasts Skjændighed. Af Diskussionen, der paafulgte, vil De se, hvor ædelt nogle af dem forsvarede os Vest kæmpede som en Løve; men alle hans Bestræbelser, saavel som hans Venners vare frugtesløse imod Republikanernes forudfattede Bestemmelse. Disse sidste afsloge sig ved Taushed fra at diskutere Lovens Ukonstitutionalitet og Uretfærdighed. Anførte af Hoar og tilskyndede af Edmunds sloge de sig til Ro med at stemme som en Mand. Det blev vedtaget med faa Ændringer. I Grusomhed søger det sin Lige. Maa Hr. Vests Profeti opfyldes, og maa det „komme tilbage og plage" dem. Det er nu sendt til Repræsentanthuset og er paa Talerens Disk. Paa Grund af den forventede tidlige Slutning af Kongressen kan det næppe tænkes at kunne naas i denne Session. Denne Forsynets Styrelse i Senatet har bragt det gode Resultat, Udsættelse.

Mangfoldige ugunstige Lovudkast ere blevne indførte i denne Session, men af dem alle er Hoars Udkast det eneste, som har opnaaet Vedtagelse i nogen af Kongressens Huse. Der udtales megen Tvivl blandt Statsmænd, om Muligheden af at faa det igjennem Repræsentanthuset, som det nu lyder; men,

efter hvad, jeg tidligere har erfaret, haaber jeg ikke at se det bragt til Afstemning i Repræsentanthuset. Uvidenhed og Fordom er stor. Legislatorerne ere villige til at tro hvad som helst og vedtage hvad som helst til vor Undergang.

Min Hustru og to smaa Piger have været hos mig siden Sessionens Begyndelse, og Broder Frank J. Cannon har været her siden Marts. Vor Helsen har været ganske god, men den stærke Ængstelse og Overspænding have uundgaaeligt havt skadelige Følger for Helbreden, hvilket forøges ved den utaalelige Varme. Jeg takker Dem for Deres Forbønner og Ihukommelse. Jeg haaber, at Mænds onde Planer maa fremdeles styres af Herren til vort Bedste, og jeg beder, at Gud vil lade sit Zion triumfere for evigt."

Konferencemødet i Kristiania.

Konferencemødet begyndte Lørdag den 17de Maj Kl. 8 Aften i de Sidste Dages Helliges Forsamlingslokale i Østerhausgade. Missionspræsident Anthon H. Lund, Konferencepræsident N. C. Schougaard, samt alle Zions Ældsterne, som arbejde i Norge vare tilstede.

Efter Sang og Bøn gjorde Præs. N. C. Schougaard nogle Bemærkninger i Anledning af Konferencemødet og foreslog M. Thorstensen som Skriver, og derpaa overlod han Tiden til Forstanderne at give sine Rapporter over Grenene.

A. Thoresen, Forstander over Trondhjems Gren, sagde at Grenens Medlemmer talte 64, af Præstedømmet 12, dog ikke alle i Virksomhed; af kvindelige Foreninger vare der 2; Brødrene vare virksomme i deres Missionsarbejde, skjønt Folket var meget ligegyldigt angaaende Evangeliet. Der var døbt 2 og udelukt 2. Han følte sig tilfreds i sin Mission.

J. P. Ibsen, Forstander for Bergens Gren, sagde, at de Hellige vare meget adspredte; i Bergen var der 20 og i Stavanger 20 Medlemmer, 2 Ældster, 1 Præst, og 1 Lærer. De Hellige glædede sig i Evangeliet, men havde ingen Forsamlingslokale; han havde afholdt 2 Forsamlinger hos Fremmede paa Landet. Folket er i Almindelighed hovmodigt og ønsker ikke at høre Evangeliet, og kun faa Skrifter vare solgte. Døbte 2 og udelukt 1.

O. Johnsen Nordstrand, Forstander for Arendals Gren, sagde, at Grenen, hvor han arbejdede, var meget stor, og de Hellige meget adspredte. Paa 5 Steder afholdtes Forsamlinger. Der var i Grenen 13 Ældster, 3 Præster, 2 Lærere og 57 Medlemmer. Der var 1 døbt; Folket havde ikke nogen Attraa til at høre Herrens Budskab, dog havde det fundet Vej paa enkelte Steder, saa Missionærene kunde holde Forsamlinger. Der havde været 48 Forsamlinger afholdte, hvoraf 10 vare hos Fremmede. Der var en kvindelig Forening i Laurvig. En Del Skrifter vare udgivne; 1 var døbt og 1 død. Udsigterne vare ganske gode.

P. Andersen, Forstander for Frederiksstads Gren, sagde, at Evangeliet havde ikke megen Fremgang der; af Ældster var der 2, Lærere 4, Diakoner 1, Medlemmer 46. Udelukte 2 og Døbte 2. Der var en kvindelig Forening og en Søndagsskole; der lejes et Forsamlingslokale, der dog ikke er meget besøgt af Fremmede. Han havde afholdt en Forsamling i Ravsted, hvor der mødte circa

200 Personer blandt hvilke nogle Præster fandtes; han følte sig tilfreds i Herrens Tjeneste; men var ogsaa glad ved Tilladelsen at rejse hjem. Han havde udspredt en Del Skrifter i Grenen.

Joseph Monsen Forstander for Fredrikshald havde afholdt Forsamling 2 Gange om Ugen, og disse vare godt besøgte af baade Hellige og Fremmede; han havde gode Forhaabninger for Fremtiden; havde uddelt mange Skrifter, og følte sig tilfreds i sit Arbejde. Der var 5 Ældster, 1 Præst, 1 Lærer, 1 Diakon, 31 Medlemmer, 1 kvindelig Forening, 1 unge Mænds Forening, 3 udelukte og 3 døbte.

H. Olsen, Forstander for Hedemarken, berettede, at Tilstanden i denne Gren var noget bedre i den senere Tid, og at han havde holdt 15 Forsamlinger hos Fremmede og 11 hos Sødskende, uddelt mange Skrifter til Folket; der var 58 Medlemmer, 8 af Præstedømmet; 8 døbte og 2 udelukte. Der var mange Fremmede, der kom til Forsamlingerne, og Udsigterne for Værkets Fremgang vare nogenlunde gode. Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Søndag den 18de Maj Kl. 10. Form.

Efter Sang og Bøn fremstod C. H. Steffensen, Forstander for Drammens Gren, og gav en Rapport af den Gren. Medlemmernes Antal var 138; der var 12 Ældster, 10 Præster og 6 Lærere; 12 vare døbte og 2 udelukte, 2 døde og 5 emigrerede; der var en Søndagsskole, 82 Forsamlinger afholdte, men derhos holdtes hver Uge regelmæssige Forsamlinger. Der var 2 Kvindelige Foreninger, og en unge Mænds Forening. Der var udspredt Bøger og Skrifter til 227 Kroners Værdi. Han følte sig glad i sit Arbejde for at fremme dette Værk.

Præs. N. C. Schougaard af Christiania gav en god Beretning om de Helliges Tilstand der. Forsamlingerne vare godt besøgte, men dog var der ikke Mange, der adlød Evangeliet. Af Præstedømmet var der 65, Medlemmer 269, total 334, døbt 18, udelukt 7, emigreret 8, døde 4; der var afholdt 36 Forsamlinger; der var en kvindelig Forening, der gjorde meget godt ved at afhjælpe de Fattiges Nød. De unge Mænds og unge Kvinders Foreninger gjorde meget godt ved at udsprede Skrifter blandt Folket. De Hellige i Almindelighed bestræbte sig paa at efterkomme Herrens Villie. Der var en Søndagsskole i god Forfatning. Af „Stjernen" holdes 87 og af „Raadgiveren" over 40.

Charles J. Christensen sagde, han havde arbejdet efter bedste Evne i Arendal tilligemed Broder Johnsen Nordstrand, der havde dog ikke vist sig megen Frugt af deres Arbejde. Han stolede paa Herrens Bistand i at udføre sine Pligter.

H. Poulsen fra Drammen havde i Forening med Broder B. A. Amundsen og senere med Br. C. H. Steffensen arbejdet for at udsprede Evangeliet; havde besøgt omtrent alle de Hellige, og glædede sig ved at være en Arbejder i Herrens Vingaard.

Martin Christophersen havde arbejdet i Christiania, Drammen, Ringerike, Hadland, Hurum, Frederikstad og Fredrikshald, men havde i den senere Tid arbejdet i Kristiania Gren; havde efter bedste Evne aflagt sit Vidnesbyrd for de Hellige og Fremmede.

Peter P. Dyreng var nylig ankommen fra Zion for at tage Del i Herrens Værk; ønskede at gjøre godt blandt sine Medmennesker. Talte om Guds Riges Gjenoprettelse og de første Principer af vor Lære.

Præsident Anthon H. Lund var glad ved at høre Brødrenes Rapporter over Grenenes Tilstand; han talte om den Fuldmagt og Myndighed som blev given

Apostlene paa Kristi Tid, viste Forskjellen imellem dem og det, som nu læres af den kristne Verden. Denne prædiker og udfører Ordinancer for Løn og Betaling, medens det Modsatte var Tilfældet i Kristi Menighed, saavel nu som i Apostlenes Dage. Evangeliet var gjengivet til Joseph Smith. Vi bryde os ikke om, hvad andre Sekter eller Partier gjøre; men vi ville gjøre det, som Herren har befalet os. Forsamlingen sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Eftermiddag Kl. 2, forsamlede de Hellige sig igjen, og efter Sang og Bøn oplæste Præs. N. C. Schougaard en Statistisk Rapport over Konferencens Tilstand. Der var 642 Medlemmer, af Missionærer fra Zion var der 12, af (Landets) Ældster 73, Præster 21, Lærere 35, Diakoner 6; der var 48 døbte, 21 udelukte, 39 emigrerede, 7 døde, 209 Forsamlinger afholdte hos Hellige og 10 hos Fremmede; 186 Hellige holde „Stjernen" og 85 holde „Ungdommens Raadgiver" der var bleven udgiven Skrifter til en Værdi af 650 Kroner.

Han foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse.

Præs. A. H. Lund foreslog at løse N. C. Schougaard, som havde faaet Tilladelse at rejse hjem med Juni Selskabet, fra at være Præsident over Kristiania Konference, og at Martin Christoffersen beskikkes som hans Eftertræder, hvilket enstemmigt vedtoges.

Ældsterne Peter Andersen og Halvor Olsen løstes med Tilladelse til at rejse hjem med Juni Kompagniet.

Ældste Joseph Monsen beskikkedes til Forstander for Frederiksstads Gren, Charles J. Christensen til Forstander for Frederikshald, P. P Dyreng, til Forstander for Hedemarken og H. Poulsen til Medhjælper i Trondhjems Gren. De øvrige Ældster arbejde fremdeles i de Pladser, som de havde modtaget før Konferencen. Alt vedtoges enstemmigt.

Præsident Anthon H. Lund beviste af Bibelen, at vor Lære er ganske overensstemmende med den hellige Skrift, henførte til Kristi Kirke i fordums Dage, til Frafaldet, som Paulus omtaler, og talte om Guds Riges Gjenoprettelse i vor og Tid om Guds Aabenbarelse i de forskjellige Tidsaldre.

En Salme blev afsungen og derefter udtaltes Taksigelse af Ældste John P. Ipsen.

Søndag Aften Kl. 5.

Der begyndtes igjen med Sang og Bøn.

Ældste C. H. Steffensen talte om Guds Handlemaade med Menneskene, om Frafaldet, Rigets Gjenoprettelse, og sagde at Evangeliet var til Velsignelse for Enhver, som adlød det, men at Guds Straffedomme vilde ramme Alle, som forkaste det. Han vidnede om at Joseph Smith var en Guds Profet. De første Princrper af vor Lære blev berørt, og ligelides Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed.

Præs. N. C. Schougaard bifaldt det, som allerede var bleven udtalt af Brødrene; derefter talte han angaaende Kristi Liv og Vandel, Lidelse, Død, Opstandelse, Aabenbarelse til Menneskene. Han paaviste den store Forskjel, der er mellem Kristi Lære og Menneskenes Lærdomme; Forsamlingen sluttedes med Sang og Bøn.

Mandag Formiddag Kl. 10.

Den financielle Rapport oplæstes og antoges. Præs. A. H. Lund, N. C. Schougaard og Martin Christoffersen benyttede Tiden til at tale angaaende den bedste Maade at fremme Herrens Værk paa og gave mange gode Raad og Lærdomme til Brødrene.

Adskillige Spørgsmaal fremlagdes

af Brødrene og besvaredes af Præs. Anthon H. Lund. Møderne vare meget interessante og ville uden Tvivl bære god Frugt blandt de Hellige i Norge.

De Helliges smukke Forsamlingslokale var smykket med Grønt og Guirlander og bar et festligt Præg. De dejlige Sangnumre, der blev givet af Kristiania Grens Sangkor, bidroge ogsaa meget til at gjøre denne Sammenkomst saa behagelig.

Konferencemødet sluttedes til ubestemt Tid. Bøn af Præs. Anthon H. Lund.

M. Thorstensen,
Konferencens Skriver.

Pøbelraseri i de Forenede Stater.

Følgende Uddrag af et Brev, skrevet af Ældste John H. Gibbs, Missionær i de sydlige Stater, giver os en Ide om den Modstand, vore Ældster maa imødegaa i den Del af Landet, og ligeledes Udfaldet af de Forsøg, der ofte gjøres for at skræmme dem. Brevet var skrevet fra Chattanooga den 5te Maj 1884:

„Jeg er nylig ankommen hertil fra en Tur til Lewis County Tennesee, hvilken var mig ganske interessant. For det første modtog jeg fra et Samfund, som er kjendt under Navnet »Ku Klux« eller „Shiloh-Banden", en skreven Kundgjørelse om, at jeg inden 30 Dage maatte forlade Landet eller dø; at de vilde advare mig i Tide ved at nedbrænde Forsamlingslokalet, hvorefter, hvis jeg vedblev at prædike, „Døden var min Dom".

Søndag Morgen begav jeg mig paa Vejen til Forsamlingslokalet for at afholde Forsamling, men fandt Bygningen og Indboet lagt i Aske. Uvillig til at lade et saadant Ødelæggelsens Raseri afholde mig fra at opfylde mine Pligter, bekjendtgjorde jeg straks for Folket, at jeg vilde holde Forsamling under en gammel Elm, der beskyggede en stor Plads.

Folket modtog Indbydelsen og kom sammen fra alle Kanter, Nogle for at høre mig prædike, Andre for at se paa Skydningen, og atter Andre for at erfare, hvad min Bestemmelse var. Det er tydeligt, at jeg har Venner her, som ere rettænkende og retskafne Mænd, for Sheriffen var tilstede, beredt paa at overholde Orden; medens Nogle kom stærkt bevæbnede og gjorde sig Umage for at vise, at de havde deres Vaaben med, havde Andre deres Hagelbøsser skjulte i Nærheden, for at forsvare mig i det Tilfælde, at Pøbelens Raseri kom til Udbrud. Dette var mig aldeles ukjendt, til Forsamlingen var sluttet, men jeg kan sige Dem, det gav mig megen Tilfredshed at høre det, ikke at jeg personlig havde været i Fare, men fordi det gav Bevis paa, at der var Mænd villige til at vove deres Liv for Retfærdighedens Sag. Saadanne Mænd uden Hensyn til Troesbekjendelse fortjene alle gode Folks Agtelse og Beundring.

Et stort Antal Mennesker overværede Forsamlingen; Folket satte sig ned paa Græsset, medens jeg stod iblandt dem og talte i 2½ Timer. De forunderlige og ualmindelige Forhold, der omgave mig ved denne Lejlighed, ere min eneste Undskyldning for at have prædiket saa længe. Det syntes mig umuligt at holde op at tale, og mine Tilhørere lyttede

med spændt Opmærksomhed paa mig til det Sidste. Den mistænkte Anfører for „Shilohbanden", som nedbrændte Forsamlingslokalet, var tilstede.

Det blev mig fortalt af nogle gamle Soldater fra Borgerkrigen, at hvis man vilde ophidse en Mands Vrede til Raseri, behøvede man blot at byde ham at „gaa til Shiloh"; man mente, at Helvede var et dejligt Sted i Sammenligning med det førstnævnte.

Til min store Forbauselse forlangte efter Forsamlingen tre af mine Tilhørere at blive døbte, da de vare overbeviste om Sandheden, og jeg tror, det var ikke mindre til de Andres Forbauselse, at jeg døbte dem der med det samme, for der var „meget Vand" i Nærheden. Dette syntes at give Shilohbandens Medlemmer et voldsomt Stød; det forandrede eller saa at sige opklarede Atmosfæren. Sejren var paa vor Side, og de Oprigtige, som vare tilstede, følte dette lige saa vel som jeg. Vi holdt en Forsamling til, og fem andre forlangte Daab. Jeg døbte dem om Mandagen, og derpaa holdt jeg atter en Forsamling og blev belønnet ved, at En forlangte at døbes. Saaledes gav Herren os Sejren ved at udgyde af sin Aand over de „Oprigtige af Hjærtet", saa at de bleve overbeviste om Sandheden, og fik Frimodighed nok til at adlyde den og komme frem og forlange Daab under saa truende og foruroligende Omstændigheder; saaledes blev en ugudelig Bandes oprørske og morderiske Hensigter tilintetgjorte. Maaske dette kun vil forhærde dem i at fremture i deres frække Foretagende. Jeg har alvorligen formanet de Hellige, der nu udgjøre et Antal af 27 og ere forenede som een Mand, at være rolige og taalmodige, søge Herren i Hjærtets Ydmyghed for Visdom og Styrke til hellere at lide end at gjøre Uret. Det er meget svært at holde en Sydboer tilbage, naar han bliver berøvet sine Rettigheder. Trudsler og Anmodninger om at forsvinde ere ganske almindelige her."

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetslob.

Af E. W. Tullidge, en Ikkemormon.

(Fortsat fra Side 304.)

Disse to mærkværdige Mænd bestræbte sig begge paa at anvende den bedst mulige Fremgangsmaade for at opnaa Sejer over hinanden; og det er ganske interessant at betragte hvert af deres Foretagenders Udvikling fra Begyndelsen til nærværende Tid. I andre Kapitler skulle vi se, hvorledes General Grant havde taget et Skridt efter et andet for at overvinde Brigham Young, og lagt den samme urokkelige Villiekraft for Dagen, som han udviste i de sydlige Staters Underkuelse, og hvorledes han i ethvert Tilfælde med alle de Midler, der stod til hans Raadighed, er bleven skuffet i sine Forventninger om at bringe denne vor Tids „store Helt" i Forlegenhed og bevirke Mormonsamfundets Nedbrydelse. Foreløbig ville vi nærmere betragte det Stridspunkt, der fremkom ved Culloms Lovudkast og de Modforestillinger, som hele Mormonfolket gjorde.

Culloms Lovudkast vedtoges af Repræsentanthuset, men endnu ikke af Senatet. Der var kun den eneste Forhaabning tilbage, at om Folket optraadte som et Hele, og tilkjendegav for Verden

Besiddelsen af den for dem saa sømmelige uforsagte apostoliske Følelse, vilde maaske Culloms Lovudkast finde sit Endeligt i Senatet. Ikkemormonerne i Utah derimod ansaa dette som Mormonernes fortabte Haab, og stolede paa, at Senator Cragin vilde uden Tvivl forskaffe Udkastet et heldigt Udfald i Senatet, ligesaa vist som General Cullom havde gjort det i Repræsentanthuset.

Men Mormonerne satte endnu deres Lid til Gud. Den 31te Marts om Middagen begyndte Folket i Følge en forudsat Bestemmelse at samle sig som et Hele paa Tempelblokken for at protestere mod Repræsentanthusets Handling og ansøge Senatet om ikke at vedtage Culloms Lovudkast. Kl. 1 var ethvert Sæde og Vindue i Tabernaklet fyldt med Mennesker; Indgangene vare ligeledes fyldte, og udenfor var der en stor Folkemængde, der ikke kunde kunde finde Adgang af Mangel paa Plads. Major D. H. Wells blev valgt til at præsidere over Mødet. Apostlene Orson Pratt, John Taylor, George Q. Cannon og Andre talte til Folket, hvorefter det følgende Andragende til Congressen blev enstemmigt vedtaget:

Til de forenede Staters højt ærede Senatorer og Repræsentanter, forsamlede i Kongressen:

Ærede Herrer! Vi føle meget bekymrede over at høre om Repræsentanthusets Vedtagelse af Lovudkast Nr. 1,089 under Navnet: „Et Lovudkast for Fremmelsen af de forenede Staters Loves Haandhævelse i Utah og for andre Øjemed", almindeligt bekjendt som „Culloms Lovudkast", imod hvilket vi ønske at nedlægge vor uforbeholdne og alvorligste Indsigelse, og at protestere mod Senatets Vedtagelse deraf, eller vi bede om at det atter fremlægges for Repræsentanthuset. Vi haabe, at De ville være taalmodige med os, medens vi forelægge for Deres Overvejelse nogle af Grundene, hvorfor dette Lovudkast ikke burde gjøres til en Lov.

(Fortsættes).

Døde. Anders C. Petersen døde i Manti, Sanpete County, Utah den 8de Juni 1884 efter et langt Sygeleje. Han var født paa Mors den 25de Maj 1819, annammede Evangeliet i Efteraaret 1858 i Kjølby pr. Løgstør og emigrerede med sin Familie til Utah i 1862. Han døde, som han altid havde levet, en god og trofast Sidste Dages Hellig i fuld Haab og Forvisning om en herlig Opstandelse og evigt Liv.

Maren Nielsen født Eskildsen, Hustru til C. Nielsen, døde den 1ste Juni 1884 i Mantua, Box Elder County, Utah. Hendes efterladte Ægtefælle og fem smaa Børn føle dybt Savnet af en elsket og ædel Hustru og Moder.

Indhold.

Tale af Præs. Joseph F. Smith . . 321.
Ikkemormoners Vidnesbyrd angaaende Mormonerne . . . . . 325.
Redaktionsbemærkninger:
Bleve smaa Børn døbte i Apostlenes Dage . . . . 328.
Uddrag af Korrespondance . . . . . 330.
Konferencemøde i Kristiania . . . . . 331.
Pøbelraseri i de forenede Stater . . 334.
Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb . . . . 335.
Døde . . . . 336.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.